

Վահան Տերյան

Անվերջ գիշերի մռայլ վիհերում...

Անվերջ գիշերի մռայլ վիհերում
Իմ մենակ սիրտն է ցավագին ճշում.
Ես մոլորվել եմ այս մութ աշխարհում,
Եվ ինձ խավարից ոչ ոք չի կանչում:

Գիշերն է փռել իր թևերը մութ,
Գիշերն է գերել իմ սիրտը ցաված.
Որտե՞ղ որոնեմ երջանկության սուտ
Եվ ինչպե՞ս գտնեմ վերադարձի լաց:

Հողմն է հեկեկում անունջ վիհերում,
Օ՛, անհուն գիշեր, քեզ ո՞վ է փռել.
Ինչո՞ւ է շուրջըս աշխարհը լռում,
Ո՞վ է իմ հոգու լույսերը մարել...

(1909)